

ZOUFALĀ•Ā•Ā• - II.

StĀ™eda, 19 prosinec 2012

„Nazdar mami,“ zavrĀ•ela jsem depresivnĀ, ale mamince mĀĵ zjevnĀ sebevraĀĕdnĀ tĀn naprosto unikl. „To je venku hezkĀ, jak to, Āĕ nejste s Petrem na prochĀzce?“ zajĀmala se mĀti a mnĀĀ poprvĕ došlo, Āĕ teĀ• uĀĕ budu na prochĀzky chodit tak maximĀlnĀ s baskervilem.

„Mami, Petr se se mnou vĀ•era rozešel a odjĀĕ do Thajska s nĀĀ jakou slepicĀ!“ odartikulovala jsem matce po slabikĀch svou osobnĀ tragĕdii. „No tak pĀĵdete zĀtra, zĀtra je taky den!“ zareagovala brĀsknĀĀ mĀti a pustila se do lĀĀ•enĀ nejnovĀĵšĀho drbu z malomĀĀsta. Matka obvykle neposlouchĀ! Āĕije ve svĕm svĀĀtĀ plnĕm umĀĀlych pĀ™ĀtelstvĀ a koĀĕšin. BrebentĀcĀ telefon jsem po nĀĀkolika minutĀch odloĀĕila na komodu a znechucenĀĀ odešla do koupelny nĀsledovĀna zatĀm nejvĀĀrnĀĵšĀm chlapem mĕho Āĕivota, kterĀĀ bohuĀĕel štĀĀ podobu. - - - A byla stĀ™eda. Slunce mi cynicky svĀtlo do pokoje a venku hrĀly dĀĀti Krvavĕ koleno. „ZmĀĀnu, zĀsadmĀ zmĀĀnu to chce!“ masĀrovala jsem si svĀĀ skoro tĀ™icetiletĀ obliĀĕej pĀ™ed zrcadlem a z rĀdia zpĀvala Lucie BĀlĀ depresivnĀ song zkušenĕ stĀrnoucĀ Āĕeny. „A na vokurkĀch loĀĀskech se tiše kalĀ lĀk, a bude na nĀĀm plĀseĀĀ, pojĀĀ, nechĀme to tak.“ S kulmou u hlavy zpĀvĀm s nĀ. - - - A najednou bĀĀĀm s vlkodavem v patĀch ke kadeĀ™nictvĀĀ „Marta“. KadeĀ™nice Marta se pĀ™i pohledu na mĀĀ doslova zlomila ũlekem v kolenou. „PaneboĀĕe, on TĀĀ nĀĀkdo zbil!“ vykĀ™ikla spontĀnnĀĀ pĀ™i pohledu na moje prokousnutĕ oboĀĀ. „Ne, kousnul mĀĀ z lĀsky tady Drobek!“ ukĀzala jsem na štĀĀ. Marta hodila zrak po Drobkovi, kterĀĀ za agresivnĀho vrĀ•enĀ okousĀval nohu Āĕidle a tiše poznamenala: “Z lĀsky!“ Za hodinu uĀĕ jsem si to vykroĀ•ovala ze salĀnu lehĀĀi o pĀĀmetru vlasĀĀ a krĀsnĀĵšĀi o dvojbarevnĀ blond melĀr. Byli jsme teĀ• s vlkodavem stylovĀĀ naprosto dokonalĀ pĀr a vĀ™ele doufĀm, Āĕe ti dva pĀni, kterĕ jsme cestou potkali, se otoĀĀili za pĀniĀĀkou. PĀ™ domĀĀ ze mĀĀ všechn optimĀsmus vyprchal jako mĀvnutĀm proutku. VidĀĀla jsem ho všude. SpoleĀĀnĀ fotka nad gauĀ•em z Mont Blancu, kĀ™ivĀĀ pĀ™ibitĀ poliĀĀka na koĀ™enĀ, špinavĕ spodnĀ prĀdlo v proutĀĀnĕm košvedle praĀĀky. PoslednĀĀ jmenovanĕ mĀĀ skuteĀĀnĀĀ zaujalo. ZajĀmalo by mĀĀ, jakou selekcĀi jeho mozek vyĀ™adil z vĀĀcĀ hod odnesenĀ prĀvĀĀ vlkodava a špinavĕ trenĀrky. „Drobka uĀĕ jsem adoptovala, ale prĀdlo mu bĀdĀkovi prĀt nebudu!“, zamumlala jsem a zpod police vytĀhla prĀĀhlednou igelitovou tašku. NĀlĀdovala jsem jĀ smradlavĀmi ponoĀĕkami, špinavĀmi trenĀrkami a sepranĀmi slipy k prasknutĀ. Nikdy jsem si neuvĀdomila, kolik takov prĀmĀĀrnĀĀ muĀĕ vyprodukuje za svĀĀ pobyt v bytĀĀ bordelu. CelĀ ten „vrchol sprostoty“ jsem uvĀzala do ũhlednĕho balĀku a kula pomstu, dokud byla ĀĕhavĀ. x x x Po meditaci nad kĀvou a drobnĕm zavĀhĀnĀm v podobĀĀ hysterickĕho zĀchvatu sebelĀstnĕho plĀĀe jsem ze sebe udĀĀlala krasavici, kterĕ na svĀĀtĀĀ nĕnĀ rovno. PeĀĀlivĀĀ nalĀĀenĕ kouĀ™ovĕ oĀĀi ostĀ™e kontrastovaly s krĀtkĀm mĀkadem. Hluboko ve skĀ™Āni se vynoĀ™il sukĀĀovĀ kostĀmek, kterĀĀ jsem si nedovolila pro jeho zjevnou koketnost vzĀt do prĀce. Dojem byl dokonalĀ. UvnitĀ™ pomstychtivĀ mrcha, zvenku pomstychtivĀ sexy mrcha. Drobek jen nevĀĀĀ™ĀĀ kroutil hlavou, kdyĀĕ jsem mu kolem krku uvĀzala Ā•ervenĀĀ šĀtek Dolce a Gabbana, za kterĀĀ dal pĀ™ed pĀr lety Petr urĀĀitĀĀ celĕ jmĀĀnĀ. S igelitkou plnou slipĀĀ v jednĕ ruce a vlkodavem s obojkem Dolce a Gabbana jsem v metru pĀĀsobila zjevnĀ rozruch. RENATA FRANCOVĀ(blog iDNES) (pokrĀĀovĀnĀ zĀtra)